

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego R. K.

po rozpoznaniu

w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 11 września 2025 r.

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 20 grudnia 2024 r., sygn. akt II AKa 45/20,

zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 17 września 2019 r., sygn. akt III K 74/19,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją prawomocnego wyroku, złożony przez obrońcę skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wprawdzie przepis ten nie wskazuje przesłanek, których zaistnienie warunkowałoby

wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to jednak stanowi on odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Z tego już choćby wynika, że decyzja o skorzystaniu z instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia musi być poparta wyjątkowymi okolicznościami, które jednoznacznie wskazują, iż wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego poważne i nieodwracalne skutki, w szczególności, gdy istnieje realne ryzyko poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (por. np. postanowienia SN: z dnia z dnia 22 listopada 2021 r., I KK 156/21; z dnia 19 października 2021 r., III KK 375/21).

W realiach tej sprawy nie sposób obecnie stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy, po zapoznaniu się z zarzutami podniesionymi w kasacji, kwalifikowanymi przez obrońcę przede wszystkim jako rażące naruszenie prawa procesowego stwierdza, że brak jest podstaw, aby już na tym etapie twierdzić, iż są one oczywiście zasadne. Co do ostatniego zarzutu podniesionego w kasacji obrońcy dotyczącego uchybienia z art. 433 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. i rzekomego powielenia błędu sądu I instancji skutkującego uchybieniem, o którym mowa 439 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez wyjście poza ramy oskarżenia i orzekanie bez skargi uprawnionego oskarżyciela w sytuacji, w której akt oskarżenia w pkt XX, XXI, XXII oraz XXX nie wskazuje precyzyjnie jakie składniki majątkowe miałyby stanowić przedmiot przestępstwa (pkt 6 wyroku), to stwierdzić wypada, że przeprowadzona w tym zakresie wstępna kontrola nie potwierdza jego oczywistej zasadności i tym samym nie pozwala na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia tego zarzutu. Analogicznie rzecz się ma w odniesieniu do pierwszego zrzutu naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że możliwość uwzględnienia wniesionej kasacji nie jest na chwilę obecną na tyle wysoka, by stanowiła wystarczającą podstawę do skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

[J.J.]

[a.ł.]